

CHƯƠNG IV

- **N**ào, Nhật Linh! Chúng ta bắt đầu nhé. Em biết phân biệt các vũ điệu khác nhau như Tango, Sloqu, Valse, Rumba hay Chachacha chứ?

Nghe câu hỏi của Quang Bình, Nhật Linh hình mũi lên đáp:

- Xời! Tưởng gì... người ta chỉ không biết nhảy thôi, chứ làm sao mà không biết nhạc điệu. Nếu cần, em ca cho "thầy" nghe một bài Tango nhé.

Rồi không đợi Quang Bình trả lời, Nhật Linh hát luôn:

Hôm nay về thăm nhà

Dùng chân lối quen xưa,

Đây vẫn cây cầu đá,

Kìa mấy bụi tre già...

Còn Slow như vậy:

Ngày nào gặp nhau, quen nhau, yêu nhau rồi sống bên nhau.

Những tưởng dài lâu, như trăng như sao cho đến bạc đầu.

Nào ngờ trời mưa..

Em hát vậy đúng hông hả "thầy"?

Quang Bình ngó ra nhìn Nhật Linh. Anh không ngờ cô lại có giọng ca ngọt ngào đến thế, tiếng hát trong trẻo, vút cao làm rung động lòng người. Quang Bình khen thật lòng:

- Nhật Linh! Em hát hay quá. Anh chưa từng được nghe ai ca hay như thế bao giờ.

Nhật Linh cười giòn:

- Thôi đi, "thầy" đừng cho em đi tàu bay giấy. Trang Đài nó vẫn thường trêu em có "giọng ca the thé" đó mà.

- Không, anh khen thật đấy. Trang Đài chỉ giỡn chơi thôi, em tin làm gì. Mà Linh nè! Em đừng gọi anh bằng "thầy", anh không thích xưng hô như thế.

- Sao lạ vậy. "Thầy" dạy em khiêu vũ thì em phải gọi như thế chứ? Hay "thầy" muốn em kêu bằng "cậu"?

- Đừng đùa nữa, Nhật Linh!

Nhật Linh nghiêm trang nét mặt:

- Ừ. Không đùa thì không đùa. Thôi, "thầy" vào bài đi. Học điệu gì trước đây?

- Bây giờ chúng ta học vũ điệu Sloqu trước nhé, Nhật Linh chú ý nè. Vào đầu bản nhạc, mình cứ lùi một bước, hai bước sang ngang về bên phải... thế này nhé...

Quang Bình mở nhạc hoà tấu từ máy cassette và bước thử cho Nhật Linh xem, sau đó anh nắm tay dìu cô từng bước một theo vũ điệu.. là người con gái thông minh nên Nhật Linh tiếp thu rất tốt. Chỉ hơn nửa giờ sau, cô có thể tự mình nhảy một vũ điệu sloqu mà không cần sự hướng dẫn của Quang Bình.

Quang Bình khen:

- Nhật Linh! Em khá lắm! Hôm nay chúng ta chỉ học một điệu sloqu này thôi và phải tập dợt cho thật là nhuần nhuyễn. Bây giờ em thử nhảy với anh trọn một bài nhạc, xem có sai nhịp nào không nha!

Quang Bình đổi băng nhạc có lời vào máy rồi cũng khiêu vũ với Nhật Linh. Bên ngoài, trời đã sụp tối. Bên trong nhà, dưới ánh sáng dìu dịu màu hồng nhạt, khung cảnh bỗng trở nên thơ mộng... Lời hát êm êm của người ca sĩ đưa tâm hồn đôi thanh niên vào thế giới mộng mơ...

Yêu nhau trong cuộc đời

Mơ duyên tình dài

gắn bó đôi lời.

Ta... quen nhau một ngày

yêu nhau trọn đời

Giữ cho lâu dài...

Nhật Linh tự nhiên nép đầu vào vai Quang Bình để anh ôm dìu cô trong tiếng nhạc Cô bỗng ao ước thời gian ngưng đọng lại để cô cứ mãi trong cảm giác êm dịu thế này, mãi mãi và mãi mãi với con tim xao xuyến, với tiếng lòng ngân vang những cung điệu khác thường...

Bài nhạc đã chấm dứt từ lâu mà Nhật Linh vẫn chưa muốn rời Quang Bình. Cả anh cũng vậy, cứ giữ chặt tay Nhật Linh trong tay mình với tia nhìn ấm áp, yêu thương. Bên ngoài trời đang mưa... Một ngọn gió lạc hướng lùa qua song cửa và vào phòng làm Nhật Linh giật mình chợt tỉnh cơn mê...

- Nhạc hết rồi, anh Bình. Anh buông tay em ra đi!

Quang Bình cười, gương mặt anh thoáng chút bối rối.

- Ủ. Bản nhạc hay quá...

- Sao, em nhảy như vậy có được không hả?

Quang Bình búng tay kêu "tróc" một cái, tươi cười:

- Tốt lắm. Em tiếp thu rất khá. Cứ theo tiến bộ này thì chừng khoảng vài ba tuần là em đã có thể biết hết các vũ điệu.

Nhật Linh liếc anh:

- cũng là nhờ "ông thầy" em dạy giỏi thôi.

Nói đoạn cô đưa ta nhìn đồng hồ:

- Í chết! Quá giờ rồi, em phải về.

- Khoan đã! Trời đang mưa, em không thấy sao?

- Anh cho em mượn áo đi mưa nhé?

- Gì mà gấp vậy Nhật Linh? Em về sớm cũng đâu có việc gì để làm.

- Mỗi tối, đúng chín giờ là em phải ngủ đó. Nếu trễ, ngày mai thức sớm không nổi thì làm sao đi làm chứ. Em còn chưa ăn cơm chiều.

- Vậy thì ở lại đây dùng bữa với anh đi. Anh cũng chưa ăn mà. Săn trời đang mưa, em nán lại lát nữa anh đưa về cho.

- Cũng được. Anh định đãi em ăn gì đây?

Quang Bình phì cười:

- Bây giờ thì... bây giờ chỉ có mì gói thôi, người đẹp. Anh ăn uống bình dân lắm, em là tiểu thư không biết có ăn được như vậy không?

- Dư sức. Tuổi thơ em cũng đã từng nếm trải sự thiếu hụt chứ bộ. Mì gói là còn tốt chán, em ăn được cả cơm cháy phơi lâu ngày nữa kìa.

- Vậy à? Được lắm. Người đẹp ngồi chơi đã, để anh đi nấu mì.

- Anh Bình nè, nhà anh có cà phê không?

Quang Bình nhìn Nhật Linh bằng đôi mắt không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Em biết uống cà phê?

- Biết chứ. Ghiền nữa là khác. Trời mưa như vậy uống cà phê ấm bụng lắm đó. Hay là anh đi pha cà phê đi, em nấu mì cho.

Quang Bình lộ vẻ vui mừng:

- Như thế thì còn gì bằng. Vào đây phụ với anh một tay nào!

Nhật Linh theo Quang Bình vào nhà. Cô ngạc nhiên vì sự trống trải vắng lặng của ngôi nhà, dường như là nó vắng chủ vậy. Nhật Linh hỏi Quang Bình:

- Bộ nhà này không có ai ở sao anh Bình? Nhìn khung cảnh trống trước trống sau thế này em thấy sợ quá.

- Sợ à? Sao lúc này không nghe em nói sợ?

- Đó là vì chỉ ở trước sân, lại có tiếng nhạc ồn ào. Còn phía sau này.. hơi ớn ớn.

Quang Bình cười:

- Coi vậy mà nhát dữ. Căn nhà này là của dì Hai anh. Tháng rồi, dựng anh với con trai lớn của Dì Hai về rước dì ấy sang Nhật chơi một, hai tháng gì đó, dì Hai gọi nhà cho mẹ anh trông hộ. Anh thấy trống nên chọn chỗ này để dạy khiêu vũ cho em đó chứ. Nè, mì đây nè, bình thủy cũng có sẵn nước sôi, em nấu thành hai tô đi Linh. Anh pha cà phê.

Nhật Linh vừa cắt bọc giấy kiếng cho mì vào tô, vừa tiếp tục trò chuyện với Quang Bình:

- Thế... mấy học viên khác của anh, anh dạy học ở đâu hả?

- Ở nhà anh. Căn nhà mà hôm nọ Trang Đài dẫn em tới đấy.

- Vậy sao anh không dạy em ở đó?

- Anh có lý do của anh. Câu này hỏi.. xin miễn trả lời.

- hằng ngày, anh đến đây dạy em, còn các học viên khác thì sao?

- Hai tháng nay anh nghỉ, không có nhận học viên nào cả.

- Tại sao vậy?
- Vì không thích dạy nữa, thế thôi.
- Ô! Như vậy sao anh lại nhận dạy em?
- Em thì khác, em là bạn của Trang Đài, anh phải ưu tiên hơn chứ?
- Thì ra, anh đồng ý dạy em khiêu vũ chỉ vì em là bạn Trang Đài thôi à? Tức là Trang Đài giới thiệu người bạn nào, anh đều không từ chối?

Quang Bình cười:

- Chưa chắc. Còn phải coi người đó có dễ thương hay không. Nếu ai cũng được như em... thì anh dạy nốt.

Nhật Linh trợn mắt:

- Gần cưới vợ rồi mà còn tham lam háu sắc à? Không sợ vợ anh ghen hay sao?

- Vợ nào? Anh chưa dám cưới với ai thì coi như chưa ai có quyền gì với những quan hệ của anh.

- Vậy sao Trang Đài nói là anh đính hôn rồi? Cô gái đó tên là Vân Thu.

- Đính hôn thì sao chứ? Đó cũng chỉ là hình thức mà thôi, nếu anh cảm thấy không thể tiến tới thì anh có thể hủy bỏ tất cả. Cái mà anh cần là tình yêu thật sự đó Linh à.

- Đương nhiên rồi, vì nếu không yêu Vân Thu thì anh đâu có đồng ý làm lễ hỏi với người ta, có phải không?

- Không hẳn là như vậy rồi. Tại vì em còn trẻ nên chưa hiểu đó thôi. Có người đã thành vợ thành chồng, sống với nhau năm bảy mặt con mà chưa hề có tình yêu với người bạn đời mình.

- Vậy hả? Vậy anh với Vân Thu thì sao?

- Thôi đi Nhật Linh, tự này giờ coi bộ em hỏi anh hơi nhiều đấy. Đừng thắc mắc chuyện của anh nữa, ă nmi đi, kéo nguội mất ngon.

Nói đoạn, Quang Bình lấy đĩa, muống đưa cho Nhật Linh. Cô có cảm giác như Quang Bình không thích cô nhắc đến Vân Thu, dường như anh đang trốn tránh né một sự thật không thay đổi... Nhật Linh không thích thế, bởi vì cô cảm nhận được là Quang Bình thích cô, và lòng cô cũng nghĩ đến anh rất nhiều. Vậy thì tại sao anh lại phải tránh né? Nhật Linh không muốn sống mơ hồ bằng ảo

ảnh. Đối với cô, mọi vấn đề đều phải rõ ràng. Dùng đũa trộn mì trong tô, Nhật Linh chưa ăn vội. Cô nhìn sâu vào tận đáy mắt Quang Bình:

- Anh có yêu Vân Thu không, hả anh Bình?

Quang Bình tỏ ra khó chịu khi nghe Nhật Linh đề cập đến chuyện riêng của mình, đôi mày anh cau lại:

- Em đừng nhắc Vân Thu vào lúc này có được không hả Nhật Linh? Sao em cứ muốn làm cho buổi gặp mặt của chúng mình mất vui vậy chứ?

Nhật Linh buông đũa đứng lên:

- Nhắc đến vợ sắp cưới của anh mà anh lại không vui sao? Nếu chỉ nghe đến cái tên người ta thôi, anh đã khó chịu như vậy thì còn cưới họ làm gì? Chẳng lẽ anh cưới một người mà trái tim anh lại đeo mang thêm bóng hình người khác nữa? Anh không thấy là mình quá tham lam sao?

- Nhật Linh! Em nói gì vậy?

- Nói gì à? Em đang nói ra cái điều mà anh chỉ có nghĩ chứ không dám nói. Bây giờ em không học khiêu vũ nữa, để cho anh trọn đạo với người vợ tương lai. Nếu em tới lui như vậy, anh sẽ phiền phức lắm. Em về đây.

- Nhật Linh à! Nhật Linh! Trời còn mưa mà, em định bỏ về thật sao?

Nhật Linh không trả lời. Cô đi như chạy ra lấy xe rồi nổ máy băng mình trong mưa. Quang Bình đứng chết sững tại bàn ăn, anh tức tối nắm tay xuống bàn làm chén bát rơi loảng xoảng. Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao anh lại đề cho Nhật Linh nhìn rõ lòng mình. Quang Bình thấy giận mình quá sức. Rõ ràng là anh đã không che dấu được lòng mình. Lại một điều là anh chỉ mới quen biết với Nhật Linh, Quang Bình lại cảm thấy như giữa hai người có sợi dây liên kết tự bao giờ, không lúc nào anh không nghĩ đến cô. Những kỷ niệm có với Vân Thu bỗng trở nên mờ nhạt trong lòng anh. Quang Bình cảm thấy Nhật Linh mới chính là người anh mong muốn, bây giờ đã gặp rồi, tuy là muộn nhưng anh không để cơ hội vụt khỏi tay mình đâu. Nhất định là như vậy.

Nhật Linh ngồi trong phòng riêng, lưng tựa vào thành giường, hai tay ôm chiếc gối dày với dáng điệu suy tư. Đã một tuần trôi qua, cô không đến chỗ Quang Bình. Anh mấy lần tới nhà, cô đều tránh mặt. Nhật Linh buồn vô cùng. Cô không hiểu tại sao mình lại có thể yêu thương Quang Bình nhanh chóng đến thế, biết người ta đã có vợ hứa hôn mà lòng vẫn xao xuyến để rồi tự biến mình thành con người ích kỷ. Rõ ràng cô đã dồn Quang Bình vào thế kẹt, bắt anh phải lựa chọn giữa cô với người vợ tương lai đã có với anh biết bao là kỷ niệm. Nhật Linh thấy lo âu không biết mình ra "tối hậu thư" quá sớm thế này là đúng hay

sai? Thật tình mà nói, Nhật Linh rất ghét những mối tình tay ba. Cô không chịu nổi cái tình huống một người đàn ông "bằng khuông đứng giữa hai dòng nước" như thế. Nhưng trong trường hợp này, rõ ràng cô là kẻ đến sau, đã đến sau mà lại còn muốn thắng người đi trước, không biết là có thắng nổi hay không?

Nhật Linh xưa nay làm chuyện gì đều chưa hề thất bại, bây giờ lần đầu vướng vào chuyện tình cảm, Nhật Linh cũng không muốn mình thua. Một tuần nay, trái tim thôi thúc cô đến gặp Quang Bình, nhưng lý trí thì lại bảo cô rời xa anh ta. Nhật Linh thở dài... Mặc kệ đi, chừng nào tránh không được rồi hẵng tính.

- Cô Hai à! Cô có điện thoại.

Di Sáu giúp việc xuất hiện trước cửa phòng, nói bằng giọng thân mật, Nhật Linh nhìn ra:

- Cửa ai vậy di Sáu?

- Dạ, của ông chủ gọi về, bảo là cần gặp cô.

Nhật Linh buông gói đứng lên. Cô theo chân di Sáu xuống dưới nhà. Chiếc điện thoại đã được để ngửa chờ sẵn. Nhật Linh vội nhắc lên:

- Alô. Ba gọi con hả?

Giọng ông Trình đầy vẻ bực bội:

- Nhật Linh! Chiều nay sao con không đến công ty? Con ở nhà tiếp ai vậy hả?

- Đâu có, ba! Con thấy hơi nhức đầu nên nghỉ buổi chiều, con đã có nói trước với cô thư ký rồi mà.

- Vậy bây giờ con hết nhức đầu chưa?

- Dạ... hết rồi. Có gì không ba?

- Con còn hỏi nữa. Ba đã dặn con từ tuần trước, năm giờ chiều nay mình đi dự tiệc sinh nhật chú Lâm.

- Xin lỗi ba, con quên.

- Cả tuần nay ba thấy con lạ lắm đó nha Linh, cái gì cũng có thể quên được, đầu óc con để ở đâu rồi hả? Thôi, chuẩn bị đi, ba sẽ cho xe về đón con. Hiện giờ ba đang đợi gói quà cho chú Lâm. Nhớ trang điểm kỹ một chút Linh nhé. Hôm nay con sẽ gặp mặt Đình Phương đấy?

- Ba à...

Nhật Linh la lên nhưng đầu giây bên kia ông Trình đã gác máy. Nhật Linh chán nản thở ra một hơi dài. Thì ra, mục đích của cha cô là muốn cô gặp mặt cháu trai chú Lâm.

Đền dự sinh nhật người già, Nhật Linh đã không thích, nay phải gặp người con trai do ba cô xếp đặt, cô lại càng chán hơn. Đình Phương, Đình Phương cái gì chứ? Cũng là một dạng đàn ông thôi mà. Trong khi đàn ông chung quanh cô thì có thiếu gì? Thà để cô tự mình lựa chọn còn hơn. Như Quang Bình đó, anh ta mới đúng là người đàn ông lý tưởng, đẹp trai, phong độ, biết cách nói chuyện lại là một vũ sư điệu nghệ... Con người văn nghệ như thế thích hợp với cô hơn.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Nhật Linh không dám trái lời cha. Cô trở vào phòng, trang điểm sơ sài rồi tới tủ quần áo lựa chọn y phục. Đi mà lòng không vui, Nhật Linh quyết định mặc bộ áo dài màu tím nhạt, như vậy có lẽ dễ biểu lộ nỗi lòng mình...

Tin... tin...

Tiếng kèn xe hơi ngân vang ngoài cổng báo cho Nhật Linh biết cha cô đã về đến. Nhật Linh vội vàng đi xuống. Di Sáu đã có mặt và mở cổng sẵn cho cô. Ngồi trong xe, ông Trình có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ áo dài của Nhật Linh:

- Con mặc thế này đi sinh nhật hả Linh? Thay quần áo khác đi, bộ này trông già dặn lắm. Ba thấy con mặc áo đầm đẹp hơn.

Nhật Linh phụng phịu:

- Thôi đi ba, con lười biếng thay đồ lại lắm. Vả lai, mấy chiếc áo đầm con gửi đi giặt hết, đến nay chưa có nhận về. Mặc áo dài cũng trang trọng lắm rồi, con... con không muốn thất kính với người có tuổi.

Ông Trình đưa tay nhìn đồng hồ rồi khẽ gật đầu:

- Ủ, lên xe đi, trễ mười phút rồi. Nhà chú Lâm tổ chức tiệc tùng rất đúng giờ, đừng để người ta phải đợi mình, phiền phức lắm.

Người tài xế mở cửa xe sẵn, đợi Nhật Linh bước vào, anh ta mới đóng cửa lại và đi vòng qua phía trước ngồi vào tay lái. Xe chạy với tốc độ khá nhanh chỉ hơn hai mươi phút là đến nhà ông Lâm. Đó là một căn nhà lầu hai tầng kiến trúc theo kiểu mới trông rất thẩm mỹ. Trước nhà là một khoảng sân rộng, bên cạnh đó có một dãy lợp tole dùng làm nhà để xe. Nhật Linh liếc mắt vào bên trong, thấy phần đông khách mời đến là những nhà doanh nghiệp đang gặp thời phát đạt. Họ cùng đi với phu nhân và con gái, tiếng cười nói ồn ào, những tà áo đủ

màu của phụ nữ làm căn nhà sôi động hẳn lên. Nhật Linh cảm thấy bộ áo dài mình đang mặc chìm hẳn giữa những sắc màu rực rỡ, nhưng cô lại thấy hài lòng, có như vậy mới mong tìm thấy sự bình yên...

- Ô kìa, anh Trình! Sao đến trễ vậy? Có cả cháu Nhật Linh nữa à? Thật là tốt, mời hai cha con vào bàn này đi.

Ông Lâm xuất hiện ngay bậc thềm với bộ đồ vest xám sang trọng, ra dáng một ông chủ lớn, thái độ Ông đối với cha con Nhật Linh cũng đầy hồ hởi, nồng nhiệt.

Ông đưa ông Trình và Nhật Linh đến một chiếc bàn đặt gần cửa sổ đã sẵn hai vị khách. Ông Trình cũng nhận ra người quen, vui vẻ bắt tay chào:

- Anh Hoàng! Anh Thân! Hai anh cũng mới đến hay đến lâu rồi vậy?

Người đàn ông tên Hoàng cười thật tươi:

- Chúng tôi vừa mới ngồi vào bàn thì anh đến đây. Anh Trình à! Cô đây là...

- A.. anh muốn hỏi con bé này hả? Nó tên Nhật Linh, là con gái của tôi đó.

- Chà! Anh có đưa con gái đẹp dữ chơ. Có nơi nào chưa, hay làm sui với tôi đi.

Nghे ông Hoàng khen, ông Trình cười vui vẻ hãnh diện:

- Nhật Linh nó còn trẻ, rất ham làm việc nên chưa có bạn trai. Tôi còn để tùy theo sự lựa chọn của cháu, anh à.

Nhật Linh nghe cha nói vậy thì mừng thầm trong bụng. Cô vẫn mong như thế để được chọn bạn trai theo ý mình, và lòng cô đã chọn rồi bóng hình lý tưởng...

Đang suy nghĩ, Nhật Linh chợt nghe có tiếng ồn ào sau lưng. Thì ra ông Lâm đang đưa đến bàn cô thêm bốn vị khách nữa, hầu như toàn là người cỡ trạc tuổi ông hoặc tuổi ba cô, và đều là những người mà cô quen mặt trong các buổi họp tham vấn trao đổi kinh nghiệm giữa các công ty liên doanh.

Bàn vừa đủ tám người thì ông Lâm đã gọi người phục vụ mang thức ăn lên. Khi những món ăn được bày biện kín cả mặt bàn, ông Lâm cầm micro bước lên thềm nhà tuyên bố lý do buổi tiệc. Năm cây nến lớn được thổi tắt, tiếng vỗ tay giòn giã hơn tiếng pháo, máy ảnh đèn lóa sáng liên tục. Sau khi ông Lâm khai mạc buổi tiệc xong, mọi người nâng ly cụng vào nhau tạo nên bầu không khí sôi động.

Nhật Linh nghe rõ tiếng cười nói trong trẻo của những cô gái đẹp được theo ba mẹ đến dự tiệc, trong đó có những câu tán tỉnh của những nhà doanh nghiệp trẻ đối với các cô nàng... Tiếng nhạc êm dịu âm thanh thật ấm áp. Một vài cặp nam nữ trẻ tuổi diu nhau ra sân khiêu vũ, kể đó đến những cặp vợ chồng đã lớn tuổi nhưng còn đủ nét thanh xuân yêu đời... Nhật Linh nhìn quanh. Giữa khung cảnh thế này, cô bỗng nhớ đến Quang Bình, giá như mà có anh cùng đi, cô cũng sẽ khiêu vũ với anh một vài bản nhạc. Không biết bây giờ anh đang làm gì và có nhớ đến cô hay không?

- Nhật Linh! Cháu không ăn uống gì hết sao mà ngồi một mình buồn bã vậy? Bộ có tâm sự à?

Ông Lâm đã trở lại bàn vui vẻ gấp một con tôm lăn bột bỏ vào chén Nhật Linh. Cô ngẩng lên định nói lời cảm ơn, bất chợt chạm phải một tia nhìn kỳ lạ đang chiếu thẳng vào mình. Nhật Linh thấy ngỡ ngợ.. Đôi mắt này đối với cô rất là quen thuộc, dường như cô đã từng gặp qua.. nhưng không nhớ ở đâu... Ông Lâm thấy Nhật Linh nhìn sững vào người con trai đứng cạnh mình thì ông vui vẻ giới thiệu:

- Nhật Linh! Đây là Đình Phương cháu của chú đó. Còn đây là Nhật Linh, con gái duy nhất của bác Trình. Hai đứa làm quen với nhau đi!

"Làm quen à? Còn lâu!". Hai tiếng "Đình Phương" mà ông Lâm vừa nhắc đến làm Nhật Linh bất chợt có ác cảm với anh ta. "Thì ra đây là cháu trai của chú Lâm, người mà ba bắt mình phải trang điểm để ra mắt. Cũng bình thường thôi, có gì đâu mà ba lại xem trọng anh ta đến thế. Nhật Linh này thì không giống như vậy đâu". Nghĩ thế nên Nhật Linh giữ thái độ thản nhiên, nếu không muốn nói là lạnh lùng khi Đình Phương gật đầu chào cô. "Hừ! Đứng trước mặt một người đẹp mà không có lấy một nụ cười xã giao, vẻ mặt lại kên kiệu đáng ghét, anh tưởng anh là cái gì đây. Đừng có hòng chờ tôi làm quen".

Ánh mắt Nhật Linh sắc lạnh khi liếc nhìn Đình Phương, cô muốn tỏ cho anh ta biết cô không cần có người bạn như vậy.

Thấy thái độ thờ ơ của con, ông Trình vừa ngạc nhiên vừa bực bội. Ông gắt nhỏ bên tai Nhật Linh:

- Người ta chào con, sao con không đáp lễ? Đừng làm ba mất mặt, ba sẽ không bỏ qua cho con đâu.

Bị cha rầy, Nhật Linh miễn cưỡng gượng cười chào lại Đình Phương. Cùng lúc đó, ông Lâm không hiểu vô tình hay cố ý kéo anh ta ngồi xuống ngay bên cạnh Nhật Linh:

- Đình Phương à! Chú có việc phải bàn riêng với bác Trình một lát. Con có thể thay chú tiếp cô Linh, được chứ?

Đình Phương gật đầu. Như chưa yên tâm, ông Lâm lại nói thêm:

- Nhớ tiếp đãi Nhật Linh cho đàng hoàng nghe chưa. Cô ta là ái nữ của bác Trình, hơi khó tính một chút, nhưng chú nghĩ là con sẽ không làm cô ta phật ý đâu. Thôi chú đi nha.

Ông Lâm choàng vai cha Nhật Linh kéo đi. Cùng lúc đó, những vị khách còn lại cũng lục tục rời khỏi vị trí của mình. Rốt cuộc, bên bàn chỉ còn lại có Nhật Linh và Đình Phương. Đoán đây là sự xếp đặt sẵn từ trước, Nhật Linh cười nhạt:

- Ông chú anh khéo sắp xếp thiệt đó? Tự dung cái bàn này chỉ còn lại tôi và anh. Vậy anh có muốn nói gì với tôi không?

Đình Phương nhìn chằm chằm vào Nhật Linh.

- Cô nghĩ rằng tôi sẽ nói chuyện gì với cô?

- Thôi anh đừng giả vờ nữa? Lẽ ra, anh phải biết anh sẽ nói những lời gì để gây cảm tình với tôi chứ, phải không? Chú anh, và cả ba tôi đều muốn thế đó mà.

Đình Phương so vai, nụ cười trên môi anh đầy cao ngạo:

- Chú Lâm nói với tôi, cô là người khó tính nhưng tôi thấy không phải. Thật ra cô là người tự phụ thì đúng hơn. Bộ cô tưởng đẹp và giàu như cô thì có thể làm cho đàn ông quỳ dưới chân mình hay sao? Nói xin lỗi nghe cô Linh. Nếu tôi muốn, tôi chắc chắn sẽ có được cô vào bất cứ lúc nào. Nhưng... chưa chắc gì tôi để mắt tới cô đâu, đừng có quá kiêu căng tự phụ.

Nhật Linh nóng bừng mặt trước những lời phê phán quá nặng nề của Đình Phương. Cô nghe rõ giọng mình run lên vì tức giận:

- Anh vừa nói gì vậy? Ai cho phép anh đánh giá tôi như vậy hả?

- Thái độ của cô cho tôi biết cô là người như vậy, chớ cần gì cô phải cho phép tôi mới được đánh giá về cô sao. Nóng giận vì tôi nói đúng quá phải không? Bộ từ nào chưa ai cho cô biết điều này hay sao? Là sự thật đó, tiểu thư à. Ngoài vẻ đẹp thiên phú ra, cô chẳng có gì ngoài cái thói tự phụ đáng ghét của những người vừa mới học làm sang, có gì đáng để tôi quan tâm mà cô bảo tôi phải biểu lộ tình cảm chứ. Ai mà thích được cô thì đó chính là một chàng ngốc. Vậy cô thử tính xem có bao nhiêu chàng ngốc vây quanh một bông hoa đầy gai nhọn như cô?

- Anh vừa phải thôi nha! Nếu như không nể mặt chú Lâm là bạn với cha tôi, có lẽ tự nãy giờ tôi đã tát tai anh bởi những lời xúc phạm nặng nề như vậy. Anh tưởng anh là ai mà có thể chỉ trích cá tính của tôi chứ?

- Vậy thì theo cô, ai mới là người "dám" nói động đến cô chứ?

- Ai mặc kệ, nhưng người đó chắc chắn không phải là anh. Đừng có nhiều chuyện!

Thế là buổi đầu làm quen giữa Nhật Linh với Đình Phương bỗng chốc biến thành một trận cãi vã làm mất đi cả thiện cảm của đôi bên. Cự với Đình Phương xong, Nhật Linh giữ vẻ mặt làm lì lợng thính, cho đến lúc cha cô trở lại. Ông thân mật vỗ vai Đình Phương:

- Thế nào hả? Nãy giờ cháu có bị Nhật Linh chọc tức hay chưa? Tánh nó ưa chọc giận người khác lắm.

Đình Phương cười rất tươi.

- Đâu có, bác. Nhật Linh đối với cháu rất tốt. Cháu rất vui vì buổi hội ngộ tình cờ này. Nhật Linh là người con gái thùy mị dễ mến.

Ông Trình cười lớn:

- Cháu có khen quá lời không đấy? Nhật Linh là con gái bác, bác biết rõ tánh ý nó mà. Nếu hôm nay nó tỏ ra hiền ngoan thì cháu quá là may mắn đó.

Nhật Linh nhăn mặt:

- Ba à! Hôm nay ba làm sao vậy? Ở trước một thanh niên xa lạ, ba nói xấu con gái của mình, rõ ràng ba coi trọng người ngoài hơn con.

Ông Trình cười hiền.

- Ba chỉ nói sự thật thôi mà, có gì đâu con lại nhăn mặt nhăn mày khó coi vậy chứ. Thôi, buổi đầu, hai đứa làm quen nhau như thế đủ rồi. Bây giờ con về với ba. Sau này có dịp, con với Đình Phương sẽ gặp lại đó.

Đình Phương cúi đầu ra ý tiễn chân ông Trình:

- Dạ, cảm ơn bác đã dành cơ hội cho cháu. Để cháu tiễn chân bác và cô Nhật Linh đây ra công nhé.

Đình Phương vừa dứt lời, Nhật Linh đã lên tiếng chối từ ngay:

- Thôi khỏi, không dám làm phiền anh.

Ông Trình vỗ vai Đình Phương:

- Được rồi, cháu lo phụ với chú Lâm tiếp khách đi, cứ coi bác và Nhật Linh như người nhà, không cần khách sáo đưa tiễn làm gì. Nhật Linh, chào anh Phương đi rồi về con!

- Dạ.

Nhật Linh liếc xéo Đình Phương:

- Tạm biệt anh.

- Không dám. Chào "tiểu thư".

Nhật Linh theo chân cha bước ra ngoài mà trong lòng không tránh khỏi tức giận. "Hừ! Đình Phương, anh đừng có phách lối. Tôi nhất định không bỏ qua cho anh đâu. Nếu như còn cơ hội gặp lại, tôi sẽ cho anh biết thế nào là Nhật Linh". Vừa ra tới ngoài, Nhật Linh bỗng nghe như có ai gọi tên mình, tiếng gọi quá quen thuộc... Nhật Linh nhìn quanh. Đôi mắt cô mở to bàng hoàng khi trông thấy Quang Bình đang ngồi trên chiếc Cub của mình, cách xe cha cô một khoảng không xa lắm. Quang Bình rời khỏi xe, đi thật nhanh đến chỗ cô đứng, anh nói khẽ:

- Nhật Linh! Nãy giờ anh ở đây đợi em hơn một tiếng đồng hồ rồi đây. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói cùng em, nhất định khi nghe xong em vui vẻ lắm.

Nhật Linh ngẩng lên, cô bắt gặp cái nhìn nghiêm khắc của cha. Cô nói nhỏ với Quang Bình:

- Anh khoan nói, hãy đến chào hỏi ba em trước đi, kẻo em bị mắng bây giờ.

Lúc bấy giờ, Quang Bình mới sực nhớ đến ông Trình. Anh quay sang cúi đầu chào ông:

- Thưa bác, cháu có chuyện muốn gặp riêng với Nhật Linh, mong bác cho phép. Chừng một giờ sau, cháu sẽ đưa cô ấy về có được không ạ?

Ông Trình nhún vai:

- Tôi đưa Nhật Linh đến đây để dự sinh nhật chứ không phải để hẹn hò với cậu. Cậu tránh ra, đừng làm phiền chúng tôi.

Nhật Linh đến bên cha, giọng cô thật nhỏ:

- Ba à! Ba cho phép con gặp anh Bình một lát nghe ba. Con hứa với ba, trong vòng nửa giờ nữa, con sẽ có mặt ở nhà. Ba chấp nhận lời thỉnh cầu này của con nhé!

Ông Trình lắc đầu:

- Không được. Muốn hẹn hò gì thì để lúc khác, không phải là bữa nay.. Nhật Linh, con lên mau đi, đừng để cho ba phải nổi giận đó!

- Thừa ba...

- Lên xe mau!

Không thể cãi lời cha được, Nhật Linh đành phải ngồi vào trong xe Quang Bình bước theo cô nhưng lại bị bàn tay rắn chắc của ông Trình giữ lại:

- Cậu trở về xe mình đi, đừng có làm phiền cha con tôi, nghe chưa?

Nói đoạn, ông vào ngồi ở chỗ của mình và nói với tài xế:

- Anh Vinh, cho xe chạy đi!

Chiếc xe nổ máy lướt êm, để lại sau lưng một chàng trai đứng lặng với nỗi hốt hăng trong lòng. Ngồi trên xe, Nhật Linh cảm thấy bút rút, cô đánh bạo hỏi cha:

- Ba à! Quang Bình... ảnh là bạn con, tại sao ba lại không cho con gặp vậy?

Ông Trình nhìn con. Mặt ông lúc này đã đỏ ửng vì men rượu nhưng giọng nói còn rất tỉnh táo:

- Con trách ba khó tính phải không? Hừm! Quang Bình nếu như muốn gặp con thì thiếu gì cơ hội, nó có thể đến nhà mình mà. Ba không thích cái cách đón đường đón ngõ như thế, nhất là khi chúng ta đang dự tiệc nhà chú Lâm.

- Ba sợ Đình Phương trông thấy à? Anh ta đâu là gì của con, cần gì phải tránh né chứ? Con đã đủ tuổi trưởng thành, con xin ba cho con được tự do trong việc lựa chọn bạn trai.

- Con nghĩ sao mà nói thế hả Linh? Có bao giờ ba ép uông con điều gì đâu? Đối với Đình Phương, ba nhìn nhận rằng ba thích cậu ấy và coi trọng tài năng của cậu ta, nhưng ba chưa hề mở miệng gán ghép con với Đình Phương kia mà.

- Vậy... ba thấy anh Quang Bình ra sao hở?

Ông Trình không ngần ngại nói thẳng với con ý nghĩ của mình:

- Quang Bình là người thanh niên lúc nãy đó hả? Ba không thích nó.

Nhật Linh ngẩn người:

- Không thích ư? Ba có thể cho con biết tại sao không?

- Nhật Linh à! Con còn trẻ tuổi, xét về cách nhìn nhận và đánh giá một con người con không kinh nghiệm bằng ba đâu. Quang Bình coi vậy chứ không phải là hạng đàn ông lý tưởng để cho con lựa chọn. Nó chỉ có cái lớp sơn phết bên

ngoài mà thôi, con làm bạn cho vui thì được chứ nếu tính đến chuyện trăm năm thì không nên.

Nhật Linh làm thinh với gương mặt buồn xo. Cô không ngờ cha mình lại đánh giá Quang Bình quá tệ như vậy. Nhật Linh không đồng ý với nhận xét của cha, nhưng cô cũng không lên tiếng phản đối. Đầu óc cô đang bận suy tính làm cách nào để có thể gặp được Quang Bình ngay trong tối nay. Tội nghiệp anh ấy! Công tình ngồi đợi chờ cả tiếng để rồi khi gặp được cô, anh lại bị cha cô ngăn cản. Nhật Linh đoán là Quang Bình âm ức lắm, chưa chắc gì anh đã chịu về nhà.

Biết đâu lát nữa đây, anh sẽ quanh quẩn trước cổng nhà cô thì sao.

Khi anh Vinh tài xế lái xe về đến cổng nhà, Nhật Linh vừa bước xuống xe đã thấy người giúp việc lại nói nhỏ:

- Di Sáu à! Di ở trước cổng trông chừng giùm tôi. Nếu có anh chàng nào, nói muốn gặp tôi và xưng tên là Bình đi bảo anh ấy đợi và vào cho tôi hay nhé.

- Tôi biết rồi, cô Hai.

Nhật Linh đi thẳng lên phòng, thay lại quần áo rồi vào phòng tắm để tẩy trang. Khi trở ra, cô cảm thấy dễ chịu với bộ đồ thun bó mặc ở nhà trông gọn gàng chứ không vướng vít như khi cô mặc áo dài. Nhật Linh cột tóc cao hơn thắt lên đó sợi dây ruy- băng màu hồng nhạt rồi xịt chất nước hoa vào phía sau ót và dưới hai vành lỗ tai, mùi thơm dịu dàng của nước hoa Bonsoir làm cô thấy dễ chịu.

- Cô Hai! Anh chàng đó đã tới và đang chờ cô ngoài cổng.

Lời thông báo của di Sáu giúp việc làm lòng Nhật Linh rộn vui. Cô cười với di:

- Vậy à. Cảm ơn di Sáu nghe. À! Ba tôi có ở ngoài không vậy?

Di Sáu lắc đầu:

- Không. Vừa ào nhà, ông đã thay âu phục và vào phòng ngủ ngay. Ông có vẻ khá say rượu đấy, cô Hai ạ. Lúc này tôi đã buông màn cẩn thận và đóng cửa phòng luôn cho ông rồi.

- Cảm ơn di nhà. Để tôi ra gặp người bạn một chút.

Nhật Linh rời khỏi phòng. Tuy biết cha đã ngủ nhưng cô vẫn rón rén bước nhẹ, sợ tiếng động có thể làm cho ông tỉnh giấc.

Ra đến cổng, Nhật Linh cố tạo một bộ mặt lạnh lùng. Quang Bình đứng chờ sẵn ngoài cổng. Vừa thấy Nhật Linh ra, anh bước tới cầm lấy tay cô ngay:

- Nhật Linh!

Nhật Linh giật tay lại, cô trợn mắt liếc anh:

- Anh làm gì vậy? Tới tìm tôi làm gì, mọi chuyện tôi đã nói rõ với anh rồi mà.

- Nhật Linh! Em đừng giận nữa. Anh đã quyết định rồi, mình hòa nhau nhe em.

- Anh quyết định thế nào mà lại bảo tôi làm hòa với anh?

- Nhật Linh à! Từ tối mai em cứ đến chỗ anh đi, chúng ta sẽ học tiếp phần còn lại. Anh bảo đảm không có ai làm phiền em đâu.

- Anh nói vậy nghĩa là sao hả?

- Có nghĩa là anh sẽ không đám cưới với Vân Thu. Anh vẫn là người tự do, Linh ạ.

Nhật Linh mừng thầm trong bụng nhưng giả vờ làm nghiêm:

- Anh bảo sao? Anh không cưới vợ à? Thôi đi, anh đừng vì tôi mà trì hoãn đám cưới, mất công tôi mang tiếng kỳ đà cản mũi. Anh thương ai thì cứ cưới họ đi, bất quá tôi đi học chỗ khác là xong chứ gì. Bộ chỉ có mình anh là vũ sư hay sao?

- Nhật Linh, nghe anh nói nè! Vấn đề không phải chỗ đó, anh không phải vì sợ em bỏ học mà hoãn đám cưới với Vân Thu đâu, điều quan trọng là anh không yêu cô. Nhật Linh, hãy hiểu cho lòng anh.

Nhật Linh cảm động nhìn Quang Bình:

- Anh nói thật đó hả?

- Thật. Em không tin thì anh thề....

Nhật Linh khoát tay:

- Thôi khỏi, em không thích thề thốt gì cả. Nhưng nếu em biết anh lừa gạt em thì anh coi chừng đó nghe chưa.

- Anh không dám đâu mà.

- Vậy được rồi, anh về đi. Ngày mai em sẽ đến.

- Trời đất! Em đành lòng đuổi anh về sao Linh? Không đi chơi với anh sao?

- Thôi đi, tối lắm rồi. Đi giờ này ba em sẽ rầy chết. Anh về đi, mai mình còn gặp lại mà.

- Nhật Linh!

- Cái gì nữa?

- Lại đây anh nói này nghe nè.

Nhật Linh bước tới gần Quang Bình, anh bất ngờ đặt nụ hôn trên mái tóc cô:

- Nhớ em quá, Linh ơi!

Nhật Linh đỏ mặt xô Quang Bình ra suýt té:

- Cái anh này, lộn xộn quá! Làm ơn về giùm đi, kéo ba em trông thấy bây giờ.

- Ờ... về thì về. Mai, em nhớ đến sớm, anh đợi đó nghe.

- Biết rồi, nói nhiều quá. Đi đi!

Quang Bình định hôn Nhật Linh lần nữa, cô đã tránh kịp. Nhật Linh nheo vào vai Quang Bình một cái thật đau:

- Ấu vừa thôi nghe chưa! Anh liệu hôn đấy!

Quang Bình bật cười, anh vẫy tay chào Nhật Linh rồi nỏ máy xe lao đi trong đêm tối.

Nhật Linh đứng tựa cổng, đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc, nơi Quang Bình vừa đặt nụ hôn đầu, lòng cô thoáng bâng khuâng niềm xao động. Tình yêu đến với cô quá nhanh, quá bất chợt... Nhật Linh không ngờ mình lại yêu Quang Bình nhanh chóng thế này. Ôi! Chuyện con tim thật không lường trước được. Nhưng lỡ yêu rồi, Nhật Linh không bao giờ chịu thua trước bất cứ áp lực nào... Cô tin rằng cô sẽ vượt qua tất cả để cùng với Quang Bình đi tới tương lai.